

Volledig in paniek schreeuwt ze het uit. “Verdwijn! Je bent niet welkom in mijn gedachten! Ga!”

Je gaat dit niet winnen!...

Als een vlijmscherp mes dringen zijn woorden haar hoofd binnen.

Trillend van angst wrikt ze haar handen uit de tyrapen en slaat ze voor haar ogen.

“Nee! Je bent niet welkom! Ga weg!”

Het klinkt als een smeekbede en haar stem klinkt zacht nu, als een fluistering. Nikki probeert uit alle macht haar gedachten voor hem af te sluiten.

Hoe is het mogelijk dat hij al zo sterk is, vraagt ze zich verwonderd af. Ze voelt dat hij er nog is en gluuert voorzichtig zijn kant uit.

Op een paar meter afstand staat hij... Afwachtend...

Klaar om nogmaals toe te slaan.

Hij ziet er monsterlijk uit met zijn gebroken nek en overal zit bloed. Zijn linkerarm bungelt zonder enige houvast langs zijn lichaam en hangt een stukje lager dan zijn rechterarm.

Nikki ziet dat de hand nu volledig zwart verkleurd is.

Hij ziet eruit als een marionet waarvan een aantal draden stuk zijn, denkt ze. Het ergste is zijn gezicht. Zijn opengesperde, weke mond waar onafgebroken een lange sliert bloederig kwijl uit druipt.

Het mes dat nog uit zijn hals steekt...

Ze rilt. Zijn geniepige zwarte rattenogen proberen zich in haar blik te boren en dan komt hij nogmaals op haar af,

snel en geluidloos, maar met een verwoestende kracht.

Ik maak je af!...

Haar hart klopt razendsnel, haar ademhaling is oppervlakkig en rappend. Al haar zintuigen staan op scherp. Ze voelt. Nee, ze hoort, hoe het bloed door haar aderen raast, in het kuiltje van haar hals, in haar oren, in haar hoofd...

Alsof ze naar een scène van een film kijkt die vertraagd afgespeeld wordt, ziet ze zichzelf van bovenaf op haar knieën zitten.

Haar kapotte handen, die omwikkeld zijn door lappen, steunen op de grond. Haar gehavende gezicht... Haar blik omhooggericht naar hem.

Ze is verlamd van angst.

Hij gaat me vermoorden! Schiet het door haar heen.

Ieder haartje op haar lichaam staat overeind en letterlijk elke centimeter van haar lichaam is bedekt met kippenvel.

Hij raakt haar hard. Ze vliegt achterover en Nikki slaakt een kreet die onderbroken wordt door de lucht die uit haar longen wordt gestoten, als ze met een harde smak op haar rug op de rails belandt.

In paniek hapt ze ongecontroleerd naar adem en ze beseft dat ze bewusteloos dreigt te raken. Alles is voor niks geweest!

Het bonken in haar hoofd gaat over in een harde fluittoon en ze knijpt hijgend haar ogen dicht.

Achter haar oogleden ziet ze haar dierbaren omhuld in

een rode waas voorbijflitsen. Een eenzame traan rolt uit haar ooghoek naar beneden en dan wordt de rode waas donkerder. Eerst bloedrood, dan zwart...*Nikki! Nikki!..* De stem lijkt van ver te komen, maar in haar hoofd klinkt het heel hard. Ze kreunt en krimpt in elkaar.

Nikki, sluit je af... Nu! Doe het!.. De stem komt nu keihard haar hoofd binnen en ze krimpt in elkaar.

Schiet op, je kunt het!...

Emma!.. Het is Emma, beseft Nikki. Het meisje schiet haar te hulp. *Nikki... Nuuuu!..* Dondert het in haar brein. Ze komt bij haar positieven. Ze negeert de pijn in haar hoofd en concentreert zich. Ze stelt zich voor dat haar vader bij haar is en dat ze samen, net zoals vroeger, keer op keer de woorden herhalen.

“Je bent niet welkom in mijn gedachten!” Het kost haar moeite om te praten. Haar stem klinkt onsamenhangend, alsof ze dronken is. “Verdwijn!”

Nikki gluuert door de wimpers van haar ene, nog goede oog en ziet tot haar verbijstering Emma en Kate, die als een eenheid een front voor haar vormen tegen de kwade entiteit.

Haar hart maakt een sprongetje; ze is niet alleen!

Dit geeft haar de kracht en het geloof in zichzelf die ze zo nodig heeft. Nikki ervaart hun aanwezigheid als troostend en barst ontroerd in huilen uit terwijl ze keer op keer, vastberaden, dezelfde zin herhaalt.

Ineens is hij weg. Even plotseling als hij verschenen

was, is hij ook weer verdwenen.

Ze ziet dat de meisjes zich geruisloos zwevend naar haar omdraaien en met hun dode ogen naar haar staren.

Dankbaar kijkt Nikki naar hen op.

Dankjewel...

Ze worden omgeven door flarden van mist die hen, geholpen door een zacht briesje, geleidelijk optillen en uiteen drijven.

Ze zijn steeds moeilijker waar te nemen en lossen uiteindelijk in het niets op.